

บทที่ 8

การค้าภายในประเทศและต่างประเทศ

สมัยโบราณสินค้าผลิตได้จำนวนน้อย เพื่อใช้เฉพาะในเมืองนั้น เมื่อผลิตได้มาก โดยใช้เวลาจำนวนมากขึ้นจะส่งไปขายยังหัวเมืองห่างไกลออกไป ยิ่งการคมนาคมสะดวก ทำให้มีการซื้อขายไกลออกไปทุกที่จนถึงต่างประเทศ

ในอังกฤษ สมัยพิวตัล เศรษฐกิจเป็นแบบผลิตขึ้นพอกินพอใช้ภายในพิวตัลนั้น ระบบนี้ค่อยเสื่อมไปความเจริญเพิ่มขึ้นมีการเดินเรือติดต่อกับต่างประเทศได้นำสินค้าไปขาย และขากลับซื้อสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาขายในประเทศด้วย หัวหน้าของรัฐมีเอกสิทธิ์ ให้ทำธุรกิจการค้าในรูปผูกขาด โดยต้องจ่ายค่าตอบแทนให้ เฉพาะอย่างยิ่ง การค้ากับต่างประเทศมีลักษณะผูกขาดตั้งเป็นบริษัทใหญ่ เช่น Merchant Adventurer, Muscovy, East India เป็นต้น จึงมีอำนาจมากและร่ำรวยมั่งคั่ง มีหัวหน้าเป็นพ่อค้าที่มีอิทธิพลทางการค้า และการเมือง นับเป็นบริษัทชั้นนำของประเทศ

อังกฤษเป็นประเทศแรกที่เจริญทางการค้าและเป็นที่เกิดของลัทธิพาณิชย์นิยม เมื่อมีการใช้เงินในการซื้อขาย ทำให้เกิดความสะดวกมากขึ้น มีการประกอบอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ทำให้ผลิตได้มาก และมีรายได้สูง อุตสาหกรรมและการค้าได้รับการส่งเสริมจาก

รัฐบาล ส่วนเกษตรกรรมทิ้งให้ไปรอดด้วยตัวเอง มีการแสวงหาเมืองขึ้นเพื่อเป็นแหล่งตลาดการค้า มีกฎหมายออกมาให้เมืองขึ้นทำการค้ากับอังกฤษเท่านั้น มีการเก็บภาษีสินค้าเข้าห้ามการส่งออก

Mun ได้ชมเชยการค้าระหว่างประเทศไว้ว่า อังกฤษมีการค้าเกินดุล จากการส่งสินค้าออกมากกว่าการส่งสินค้าเข้า เป็นการเพิ่มรายได้แก่ประเทศ เป็นเกียรติแก่ประเทศ พ่อค้าเป็นผู้ประกอบอาชีพผู้ดี การค้าเป็นศิลปะอย่างหนึ่งในการติดต่อและเจรจาเพื่อซื้อขาย พ่อค้าเป็นผู้จัดหาสิ่งที่ต้องการมาสนองแก่ผู้ใช้ คนจนได้มีงานทำ เกิดการปรับปรุงที่ดิน ปรับปรุงการเดินเรือเพื่อขนส่งสินค้า จนกองทัพเรือมีกำลังเข้มแข็งเป็นกำแพงของประเทศ ด้วยการค้ากับต่างประเทศ เป็นที่มาของทรัพย์สิน แต่ด้วยการค้านี้เอง เป็นสาเหตุแห่งสงครามและกบฏ

มีผู้วิจารณ์ลัทธิพาณิชย์นิยมในศตวรรษที่ 17 เช่น Dudley North เห็นว่า ความมั่งคั่งมีอยู่ทั้ง ๆ ที่ไม่มีทองคำและเงิน เช่นเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมก็เป็นแหล่งที่เกิดความมั่งคั่ง เพราะผลิตสินค้ามีมูลค่าเป็นเงิน อย่างไรก็ตาม เงินทำให้เกิดความมั่งคั่งและทำหน้าที่บริการที่มีคุณค่ายิ่ง กล่าวคือ การแลกเปลี่ยนสินค้าทำได้สะดวกขึ้นเพราะเงิน ปริมาณของเงินในประเทศหนึ่งอาจมากกว่าหรือน้อยกว่าความต้องการเพื่อการค้าของประเทศ ปริมาณของเงินนี้จะปรับตัวเองให้พอเหมาะ โดยไม่มีการแทรกแซงของมนุษย์ North เชื่อในความสำคัญของการค้าภายในประเทศที่มีอยู่เหนือการค้าจากต่างประเทศ เพราะการผลิตทั้งทางอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมผลิตในประเทศ ต้องขายในประเทศก่อน หากมีเหลือจึงจะส่งขายต่างประเทศ เขาประนามพ่อค้ากลุ่มหนึ่งที่มีอิทธิพลมาก และได้รับสัมปทาน

ผู้วิจารณ์แสดงความไม่พอใจการค้ากับต่างประเทศที่รัฐควบคุม เพื่อได้โลหะมีค่ามากขึ้น ดังเช่น

1. Roger Coke ชี้ให้เห็นว่า ต่างชาติมีปฏิริยาต่อนโยบายการเงิน แบบที่อังกฤษเก็บเงินทองและโลหะที่ค่าไม่ยอมให้ออกต่างประเทศ เขาได้รู้ถึงการค้าต่างประเทศของอังกฤษลดน้อยลง เพราะประเทศที่อังกฤษขายสินค้าไปปฏิเสธที่จะค้าด้วย หากอังกฤษไม่ยอมซื้อสินค้าของประเทศนั้นเป็นการถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน และทราบถึงอุตสาหกรรมภายในประเทศหยุดชะงัก เมื่อไม่มีการแข่งขันและยอมซื้อสินค้ากันไปมา

2. Nicolas Barbon แสดงให้เห็นว่า การค้าอาจเพิ่มขึ้นยิ่งกว่าลดลง ถ้าเลิกข้อจำกัด การสั่งสินค้าเข้า

3. Charles Davenant มีความเห็นว่า การค้าจะปรับตัวของมันเองเพื่อก่อเกิดความ เฟื่องฟูได้ดีกว่า ถ้าไม่มีการควบคุม

Jean Baptise Colbert (1619-83) เป็นรัฐมนตรีคลังฝรั่งเศส (1661-1683) สมัยพระเจ้า หลุยส์ที่ 14 เขาสนับสนุนลัทธิพาณิชย์นิยม เพื่อเพิ่มรายได้แก่รัฐบาลตามคำเรียกร้องในขณะนั้น โดยวิธีส่งเสริมการค้าภายใน ผลิตสินค้าให้มีคุณภาพเพื่อสินค้าฝรั่งเศสมีชื่อในการค้า กับต่างประเทศ ให้สิทธิพิเศษในการผูกขาดและเงินอุดหนุนแก่อุตสาหกรรมตั้งใหม่ โดยเฉพาะที่เสียค่าใช้จ่ายสูงและทำได้ยาก เพื่อได้เงินค่าอนุญาตมาเป็นค่าใช้จ่ายของรัฐและใช้จ่าย ในราชสำนักซึ่งสมัยนั้นใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย

Colbert ถือเป็นนักการเงินการคลังที่สำคัญ จนเป็นที่รู้จักกันไปทั่วยุโรปว่าเป็นผู้ ตั้งลัทธิ Colbertism เขาเชื่อว่าประเทศจะมั่งคั่งแข็งแรงขึ้นอยู่กับการเงินและการคลัง เขาต้อง รับผิดชอบในการหาเงินเพื่อใช้จ่ายพัฒนาประเทศ และเป็นค่าใช้จ่ายของพระเจ้าหลุยส์ ที่ 14 ที่บีบบังคับให้เขาต้องคิดหาแหล่งที่จะหารายได้ให้มาก ในด้านการคลังจึงมีการเก็บภาษี ให้ได้มาก เมืองขึ้นเป็นสิ่งดี เพราะเป็นตลาดสินค้าฝรั่งเศส และเป็นแหล่งวัตถุดิบ

Colbert ได้ดำเนินนโยบายการคลังผิดพลาดนำไปสู่ความหายนะแก่การเงินของ ประเทศ จนทำให้ประชาชนก่อความไม่สงบขึ้น ผลผลิตทางเกษตรลด เกิดการประท้วงอย่าง รุนแรงต่อการบริหารการเงินของ Colbert

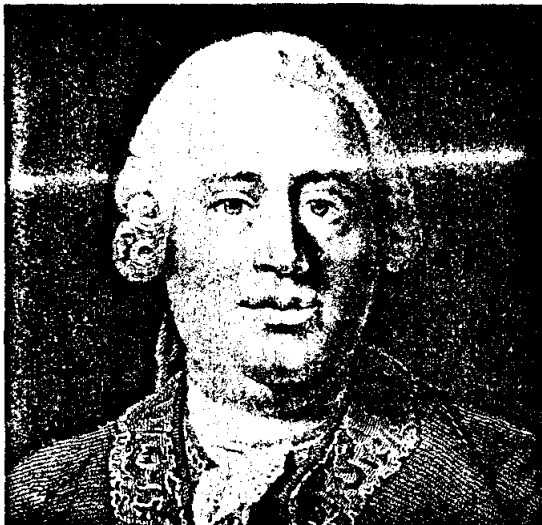
ลัทธิฟิซิโอแครตส์ อันมี Quesney และ Turgot เห็นการค้าไม่สำคัญเท่าเกษตรกรรม เอกชนมีสิทธิที่จะได้สิ่งต่าง ๆ ที่เขาชอบจากที่ดิน โดยเพียงแต่ใช้แรงงานทำขึ้นกฎหมาย จะต้องไม่จำกัดการแข่งขัน โดยยอมให้มีการผูกขาดหรือให้อภิสิทธิ์แก่บางคน Quesney เห็นการค้าไม่ป็นแรงงานที่ก่อให้เกิดผลิตผล การแลกเปลี่ยนสินค้าสิ่งของกันก็ไม่ใช่การผลิต ความมั่งคั่งเช่นกัน สิ่งใดที่พ่อค้าได้รับมาเป็นของเกษตรกรจ่ายให้ เกษตรกรเท่านั้นเป็น ผู้ทำให้เกิดมูลค่าทั้งสิ้น เขาปฏิเสธมูลค่าที่เกิดจากดุลการค้าได้เปรียบ เพราะผลของมันทำให้ ราคาสูงขึ้น ความมั่งคั่งของรัฐไม่อาจตัดสินจากปริมาณของเงินที่รัฐนั้นเป็นเจ้าของ เพราะเงิน ไม่มีค่าเป็นหมันในตัวของมันเอง จะเกิดมีค่าต่อเมื่อมีการซื้อขายสินค้า ฟิซิโอแครตส์เห็น ด้วกับการปล่อยให้มีการค้าเสรี แต่การค้าเสรีนั้นต้องไม่มุ่งเพื่อหวังกำไรมาก ๆ

Adam Smith ชอบให้มีการค้าเสรี ข้อจำกัดใด ๆ แก่การค้าภายในประเทศและการค้าต่างประเทศนั้นใช้ไม่ได้ เพราะเป็นการขวางกั้นการใช้กฎธรรมชาติ และทำให้ประโยชน์ที่จะได้รับจากการค้าลดลง การแทรกแซงของรัฐบาลในรูปใด ๆ ก็ตาม เช่น ให้การผูกขาด ให้เงินอุดหนุนการส่งสินค้าออก ตั้งข้อจำกัดการส่งสินค้าเข้า ออกข้อบังคับการจ่ายค่าจ้างและอื่น ๆ เป็นการกีดขวางความเจริญขยายตัวโดยธรรมชาติของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เขาเล็งเห็นประโยชน์ของความชำนาญในการผลิต ภาคใดหรือประเทศใดชำนาญในการผลิตสิ่งใดก็ผลิตสิ่งนั้น แล้วนำมาแลกกัน แต่ละประเทศควรผลิตสิ่งใดที่ผลิตได้ดีที่สุด ผลิตได้ราคาต่ำที่สุด แล้วส่งไปแลกเปลี่ยนกับประเทศอื่นจะเป็นการดีกว่า

เขาสนับสนุนการแข่งขันว่าเป็นสิ่งที่จะวางข้อบังคับแก่สังคมทางเศรษฐกิจสมัยใหม่ การใช้อิทธิทธิทางเศรษฐกิจ เช่น การผูกขาดจะถูกทำลาย การแข่งขันจะทำให้แต่ละคนและแต่ละชาติทำสิ่งที่ตนทำได้ดีที่สุด รัฐมีหน้าที่ดำรงไว้ซึ่งการแข่งขัน

รัฐบาลมีอำนาจวางข้อบังคับหรือออกกฎเพื่อรักษาผลประโยชน์ของประเทศหรือด้วยเหตุผลทางการเมือง เช่น กฎหมายการเดินเรือ บัญญัติให้ใช้เรืออังกฤษในการขนส่งสินค้าเข้ามาและออกไปจากอังกฤษ เพราะมีความจำเป็นที่ต้องคุ้มครองการเดินเรือเพื่อความมั่นคงของชาติ แต่ควรรอลุ่มอล่วยให้ใช้เรือชาติอื่นได้อยู่บ้างในการขนขนแกะออกขายนอกประเทศโดยยอมรับเอาภาษีแทน

David Hume

Adam Smith

David Hume (1711-1776)

เขาเป็นนักปรัชญา รุ่นราวคราวเดียวกับ Adam Smith ซึ่งเป็นนักเศรษฐศาสตร์ Hume มีแนวความคิดโน้มเอียงไปทางเศรษฐศาสตร์ในเรื่องเงินตราและการค้าระหว่างประเทศค้ำกับความคิดของลัทธิพาณิชย์นิยม

ตามความเชื่อของลัทธิพาณิชย์นิยมว่า เมื่อเงินทอง (เงินตราที่ทำด้วยทองหรือเงินในสมัยก่อน = specie) ไหลเข้าประเทศ เพราะดุลการค้าต่างประเทศได้เปรียบ ทำให้ประเทศมั่งคั่ง ยิ่งเงินทองที่ใช้เป็นเงินตราสะสมพอกพูนขึ้นมากเท่าไร จะทำให้ประเทศมั่งคั่งขึ้นเท่านั้น ซึ่งลัทธิพาณิชย์นิยมไม่ทราบถึงผลเกิดจากปริมาณของเงินเพิ่ม เงินตราที่ทำด้วยเงินหรือทองมีมากเกินไปย่อมทำให้เฟ้อได้เช่นกัน

Hume ไม่เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว เขาได้อธิบายเรื่องการปรับตัวของราคาเมื่อเงินและทองได้ทำเป็นเงินตรา ไหลเข้าประเทศ (price specie flow mechanism) โดยนำเอาทฤษฎีปริมาณเงินตรามาอธิบายเมื่อปริมาณเงินตราเพิ่มขึ้น อันเป็นสิ่งที่ลัทธิพาณิชย์นิยมต้องการทำให้สินค้าราคาแพง หรือเกิดเงินเฟ้อ เกิดขึ้นเมื่อดุลการค้าได้เปรียบ ในทางตรงข้าม หากปริมาณเงินตราลด ทำให้สินค้าราคาถูก หรือเกิดเงินฝืด จะเกิดเมื่อดุลการค้าเสียเปรียบทฤษฎีปริมาณเงินตรามีดังนี้

$$MV = PQ$$
$$P = \frac{MV}{Q}$$

หรืออีกนัยหนึ่ง $P = f(M, V, Q)$

เมื่อ $M =$ ปริมาณเงินตรา (อาจทำด้วยทองคำหรือเงิน)

$V =$ การหมุนเวียนเปลี่ยนมือของเงินตรา

$Q =$ ปริมาณสินค้าและบริการ

$P =$ ราคาของสินค้า

เมื่อ V และ Q เป็นตัวคงที่ ให้ M เพิ่มขึ้น หาก M เพิ่ม จะทำให้ P ราคาสูงขึ้น เกิดเงินเฟ้อ หากเป็นสมัยปัจจุบันที่เงินตราเป็นธนบัตรจะไม่มีค่าเอาเลย หากเฟ้อมาก ๆ Hume เป็นผู้ที่พบว่าเงินเฟ้ออย่างอ่อน หรือสินค้าราคาแพงขึ้นนิดหน่อย จะทำให้เศรษฐกิจพัฒนา เพราะสินค้ามีราคาจูงใจให้คนอยากผลิตเพิ่มขึ้น เพราะเขาขายได้กำไร Hume จึงเห็น

ว่าในการค้าต่างประเทศทำให้สินค้าราคาสูงขึ้นน้อย เป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เมื่อใด M ลดมากกว่า P ลด เกิดเงินเฟ้อ ประเทศจะอ่อนกำลังเงินลงเกิดทุกข์เข็ญได้เช่นกัน

Hume ได้รับประสบการณ์จากอังกฤษ ในสมัยพาณิชย์นิยม ทองคำไหลเข้าประเทศมาก ซึ่งเท่ากับเงินตราเพิ่ม ทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น รวมทั้งสินค้าที่ส่งไปขายต่างประเทศพลอยสูงขึ้นด้วย เป็นเหตุให้ต่างประเทศซื้อสินค้าอังกฤษลดลง ช่างคนอังกฤษหันไปซื้อสินค้าจากต่างประเทศเสียอีก แทนที่จะซื้อของในอังกฤษ การค้าของอังกฤษจึงขาดดุล ทองคำไหลออกนอกประเทศ ปริมาณเงินลดลง ราคาลดตาม ต่อมาดุลการค้ากลับได้เปรียบเกิดขึ้นอีก หมุนเป็นวัฏจักร อังกฤษจึงนึกได้ว่า เหรียญทองหรือเงินทำเป็นเงินตราปล่อยให้หมุนเวียนทั้งในและต่างประเทศได้ เพื่อปล่อยให้ปรับตัวเองในการค้าต่างประเทศ (self-regulating mechanism) ตามภาวะของเศรษฐกิจ เพื่อป้องกันการมีเงินตรามากเกินไป จนเกิดเงินเฟ้อ

Hume ยังเห็นว่า เงินตรา (รวมทั้งเหรียญทอง, เงิน) เป็นสายเลือด (veil) ที่ช่วยให้การค้าภายในและกับต่างประเทศดำเนินไปได้โดยสะดวก เพราะเงินตราเป็นสื่อกลางการแลกเปลี่ยน Hume กล่าวถึงผลสำเร็จในการค้ากับต่างประเทศว่า อังกฤษ ค้าขายได้กับประเทศในยุโรป เพราะประเทศเหล่านั้นมีมั่งคั่งร่ำรวย จึงสามารถขายสินค้าไปได้ เขาส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ เพราะทำให้ประชากรเกิดความต้องการเพิ่มขึ้น

Ricardo ในเรื่องทฤษฎีต้นทุนเปรียบเทียบหรือประโยชน์เปรียบเทียบในการค้าระหว่างประเทศ (Theory of comparative cost or comparative advantage)

การค้าระหว่างประเทศอาจมีปัญหาคือว่า ประเทศใดควรผลิตสินค้าอะไร? เพื่อแลกเปลี่ยนกัน เพื่อตอบปัญหานี้ Ricardo เป็นผู้อธิบายทฤษฎีต้นทุนเปรียบเทียบ เขาให้หลักไว้ว่า แต่ละประเทศควรมุ่งผลิตสิ่งที่ประเทศนั้นผลิตได้ โดยใช้แรงงานน้อยที่สุด ได้ผลผลิตมากที่สุด แลกเปลี่ยนกัน ตนก็จะได้เปรียบกว่าที่จะผลิตหลายอย่าง โดยไม่แลกเปลี่ยนกัน เขาสมมุติให้ในเวลา 1 ปี อังกฤษผลิตเหล้าไวน์ ใช้คนงาน 120 คน ปอร์ตุเกสผลิตใช้คนงาน 80 คน ถ้าเป็นการผลิตผ้าอังกฤษใช้คนงาน 100 คน ปอร์ตุเกสผลิตใช้คนงาน 90 คน ทำเป็นตารางเพื่อให้เห็นได้ง่ายคือ

ประเทศ	จำนวนคนงานที่จำเป็นใช้ผลิตใน 1 ปี	
	ผลิตเหล้าไวน์ (X ขวด)	ผลิตผ้า (Y เมตร)
ปอร์ตุเกส	80	90
อังกฤษ	120	100

จากตารางนี้ ปอร์ตุเกสผลิตเหล้าไวน์และผ้าใช้แรงงานน้อยหรือผลิตได้ถูกกว่าอังกฤษ ทั้ง 2 อย่าง ทำไมปอร์ตุเกสไม่ผลิตทั้ง 2 อย่าง เพราะต้องการให้เกิดการค้าระหว่างประเทศ อังกฤษต้องมีสินค้าส่งไปแลกเปลี่ยน อันเป็นการแบ่งงานกันทำ เป็นทางประหยัดค่าใช้จ่าย ทำให้ผลิตได้มากขึ้น เพราะมีการแบ่งงานกันทำ แล้วทำให้เกิดความชำนาญงานขึ้น ยังเป็นการช่วยเหลือให้ไม่เกิดการว่างงานในอังกฤษ เพื่อผลิตได้ถูกที่สุด ปอร์ตุเกสควรผลิตอะไร? ปอร์ตุเกสควรผลิตเหล้าไวน์ เพราะใช้แรงงาน 80 คนน้อยที่สุด เป็นการผลิตได้ถูกที่สุด วิธีค้นหาว่าผลิตอะไรถูกที่สุด โดยดูตัวเลขทั้ง 4 จำนวน จำนวนน้อยที่สุด คือ 80 คน ในการผลิตเหล้าไวน์ ส่วนการผลิตอีกอย่างคือผ้า ควรให้อังกฤษผลิตใช้คนงาน 100 คน มากกว่า ปอร์ตุเกสก็ตามแล้วส่งไปแลกเปลี่ยนกัน

การแบ่งงานกันทำระหว่างประเทศทำให้เกิดการประหยัดคือ ปอร์ตุเกสถ้าผลิตเหล้าไวน์ 2 เท่า เพื่อส่งให้อังกฤษ 1 เท่า แลกกับผ้า ปอร์ตุเกสใช้คนงาน $80+80=160$ คน ถ้าผลิตทั้งเหล้าไวน์และผ้าจะใช้คนงาน $80+90=170$ คน ปอร์ตุเกสผลิตเหล้าไวน์อย่างเดียว จึงประหยัดแรงงานลง หรือผลิตได้ถูกลง $170-160=10$ คน

ส่วนอังกฤษต้องผลิตผ้า 2 เท่า โดยใช้อีก 1 เท่าส่งไปแลกกับเหล้าไวน์จากปอร์ตุเกส จะใช้แรงงาน $100+100=200$ คน หากอังกฤษผลิตเองทั้งเหล้าไวน์และผ้าจะใช้แรงงาน $100+120=220$ คน ด้วยการแบ่งงานกันทำ อังกฤษประหยัดแรงงานลงได้ $220-200=20$ คน สิ่งที่เป็นผลตามมามาก็คือ ปอร์ตุเกสชำนาญงานผลิตเหล้าไวน์ อังกฤษชำนาญงานผลิตผ้าเพราะทำแต่อย่างเดียวซ้ำ ๆ

ทำไมไม่ใช้วิธีเปรียบเทียบต้นทุนเป็นเงิน เพราะสมัยนั้นยังไม่มีการใช้เงินแพร่หลาย ค่าแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศยังไม่เป็นที่ยอมรับ ประกอบกับ Ricardo เป็นผู้คิดทฤษฎีแรงงานเท่ากับมูลค่า (labor theory of value) ซึ่งเขาสวมมุติให้ค่าแรงงานในทุกประเทศ

เท่ากันนำมาเปรียบเทียบ (comparative or relative) กันได้ว่าใครผลิตถูกกว่า ก็ให้ประเทศนั้นผลิตสิ่งนั้น ดังมีผู้คิดค้นลัทธิพาณิชย์นิยมว่า “ควรตัดค่าใช้จ่ายในการขนส่งสินค้าจากต่างประเทศ เมื่อสามารถผลิตสินค้านั้นในประเทศได้ถูกกว่า เพื่อส่งออกไปแลกเปลี่ยน” จากข้อค้านี้ ทำให้ Ricardo คิดทฤษฎีต้นทุนเปรียบเทียบขึ้น

ทฤษฎีต้นทุนเปรียบเทียบเป็นการเปรียบเทียบการผลิตสินค้า 2 อย่าง ใน 2 ประเทศ สรุปได้ว่าประเทศใดจะส่งสินค้าที่ตนผลิตออกขายต่างประเทศ เมื่อประเทศนั้นได้เปรียบเมื่อเทียบต้นทุน (comparative cost) หรือผลิตได้ถูกกว่า และส่งสินค้าเข้าเมื่อตนเสียเปรียบเมื่อเทียบต้นทุนหรือผลประโยชน์ที่จะได้รับ (comparative disadvantage) หรือผลิตได้แพงกว่า ทำให้ใช้คำว่าต้นทุน เพื่อให้เข้าใจง่ายกว่า คำว่าผลประโยชน์ (advantage) ผลประโยชน์คำนี้มีความหมายกว้างกว่าต้นทุน เช่น ประโยชน์เกิดจากความชำนาญงานหรือเกิดจากสัมพันธไมตรีระหว่างกัน เป็นต้น บวกเข้ากับต้นทุนได้อีก แต่บางครั้งคิดเป็นตัวเงินยาก

Jame Stuart Mill ในเรื่องการค้าระหว่างประเทศ

J.S.Mill ได้เขียนเสนอความเห็นเรื่องการค้าระหว่างประเทศ 2 เรื่อง คือ

1. เรื่อง อัตราการแลกเปลี่ยนสินค้านี้ระหว่างประเทศ (Terms of Trade = T) ได้แก่ อัตราส่วนที่ประเทศหนึ่งขายสินค้าให้แก่อีกประเทศหนึ่ง แล้วซื้อสินค้าคืนมาประเทศตน เช่นไทยขายข้าวให้ญี่ปุ่นมีมูลค่า 500 ล้านบาท ไทยซื้อรถยนต์และเครื่องยนต์จากญี่ปุ่นเข้ามาขาย 1,000 ล้านบาท จะเป็นอัตราแลกเปลี่ยนสินค้าเท่าไร มีสูตร

$$T = \frac{P_x}{P_m}$$

$$\text{อัตราแลกเปลี่ยนสินค้านี้ระหว่างประเทศ} = \frac{\text{ราคาสินค้าที่ส่งออก}}{\text{ราคาสินค้าสั่งเข้า}}$$

$$\text{จากตัวอย่างข้างบนแทนค่าได้ } T = \frac{500}{1000} = \frac{1}{2}$$

แสดงถึงว่าไทยมีอัตราการแลกเปลี่ยนสินค้าเสียเปรียบกับญี่ปุ่น ไทยส่งไปขายหรือส่งสินค้าออกเพียง 1 แต่ญี่ปุ่นส่งมาขายให้ไทยหรือไทยสั่งสินค้าเข้า 2

Mill เกิดแนวคิดนี้เมื่อเขาเขียนหนังสือ Essays on Some Unsettled Questions of Political Economy ว่า การค้าระหว่างประเทศกลายเป็นการผลิตสินค้าแล้วส่งไปแลกเปลี่ยนกัน สินค้าเป็นที่พอใจ แลกเปลี่ยนกันได้พอดี ก็เกิดสมดุล อัตราแลกเปลี่ยนสินค้าเป็น 1 : 1 ไม่มีผู้ได้เปรียบเสียเปรียบ จะเป็นไปไม่ได้เสมอไปมักเกิดมีมูลค่าแตกต่างกัน และมีดีมานด์และซัพพลายแตกต่างกันด้วย ญี่ปุ่นต้องการซื้อข้าวไทยน้อยลง ไทยต้องการซื้อเครื่องจักรจากญี่ปุ่นมาก จึงต้องมาคิดมูลค่าของสินค้าหรือราคาร่วม ยังจะมีค่าขนส่ง ประกันภัยและอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องอีก เขาจึงเกิดความคิดเรื่อง

2. เรื่อง ความต้องการตอบแทนกัน (reciprocal demand) เพราะประเทศต่างยังต้องการหรือมีอุปสงค์สินค้าจากต่างประเทศ ในขณะที่เดียวกันตนก็ยังผลิตสินค้าต่าง ๆ ขึ้นได้ หรือจะเรียกว่าอุปทานสินค้า ต้องการแลกเปลี่ยนหรือซื้อขายซึ่งกันและกัน โดยไม่เอาเปรียบกัน เป็นการถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน หรือตอบแทนซึ่งกันและกัน เรียกว่าเกิดความต้องการตอบแทนกัน

ความต้องการตอบแทนกัน จึงเป็นความต้องการหรืออุปสงค์ที่ประเทศหนึ่งต้องการที่จะแลกเปลี่ยนหรือซื้อขายสินค้าที่ตนผลิตได้กับอีกประเทศหนึ่งไปมาระหว่างกัน เพื่อเป็นการตอบสนอง ไม่ให้เกิดได้เปรียบเสียเปรียบกัน การซื้อขายระหว่างกันจึงมีการเจรจาเช่น ไทยเจรจาซื้อเครื่องจักรเครื่องไฟฟ้าจากญี่ปุ่น เพื่อตอบแทนกันไปมาญี่ปุ่นจึงซื้อข้าวและข้าวโพดจากไทยด้วย หากไทยมีความต้องการเครื่องจักรมาก ญี่ปุ่นจะไถ่ราคาเครื่องจักรแพง ส่วนญี่ปุ่นต้องการข้าว ข้าวโพดไทยน้อย เขาจะกดราคาให้ถูกลง ทั้งนี้แล้วแต่การเจรจา หากไทยยังมีอัตราแลกเปลี่ยนสินค้าเสียเปรียบมาก รัฐบาลอาจเข้ามาเจรจากันเพื่อลดความเสียเปรียบนั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อตกลงของแต่ละฝ่าย

Mill ได้ยกตัวอย่าง 2 ประเทศ คือ อังกฤษให้ผลิตเสื้อผ้า เยอรมนีให้ผลิตสินค้าน จะซื้อขายแลกเปลี่ยนกันอย่างไร ในราคาเท่าไร อธิบายเป็นกราฟได้ คือ

JOHN STUART MILL

1806–1873

John Stuart Mill was an eminent philosopher and social scientist, and the leading economist of the mid-nineteenth century. In many ways, he was one of the most unusual men who ever lived.

Any discussion of Mill must make mention of his remarkable education, based on the experiences reported in his famous *Autobiography*. He was the son of James Mill, a noted philosopher, historian, and economist. James Mill was also an intimate friend of David Ricardo and of the great utilitarian philosopher Jeremy Bentham. This intellectual background exercised a profound influence on the younger Mill, who was educated at home by his father.

Thus, at the age of three, before most children can even recite the alphabet, John Stuart was reading English fluently and began the study of Greek. By the time he was seven, he had read the dialogues of Plato, the great books of the ancient Greek historians Herodotus and Xenophon, the philosophical writings of Diogenes, and most of the nearly eighty works of the second century Greek prose writer Lucian. At the age of eight he took up the study of Latin. Before he was twelve years old, he had already digested, among other things, the major writings of Aristotle, Aristophanes, Horace, Lucretius, Sallust, and Socrates; made a comprehensive survey of algebra, calculus, and geometry; embarked on a serious study of logic through the writings of the early seventeenth-century British philosopher Thomas Hobbes; and written, in addition to some verses, a "History of Rome," a "History of Holland" and the "Abridged Ancient Universal History."

At the age of thirteen, John Stuart was introduced by his father to the books of Smith, Ricardo, and Malthus. Thus began his education in political economy—an education that eventually established him as one of the ablest critics of classical economic liberalism. For although Mill as an economist is considered a member of the classical school, he actually repudiated some of its most basic premises. In contrast to Smith, for example, he did not believe that laissez-faire led to the best of all possible worlds. Instead he advocated social reforms. These included the taxation and redistribution of wealth, a shorter working day, abolition of the wage system, and the establishment of democratic producers cooperatives in which the workers would own the factories and elect the managers to run them. It should be emphasized, however, that Mill

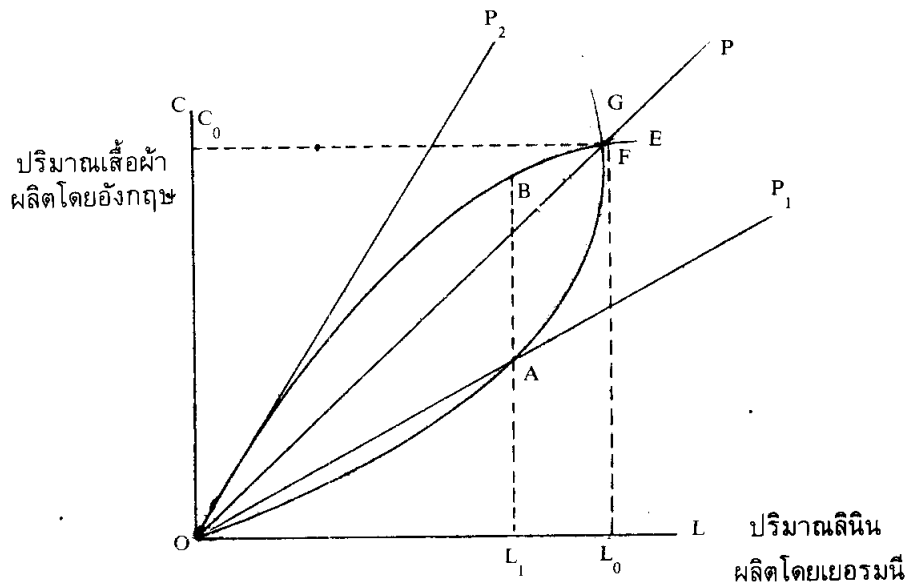

Culver Pictures

believed too strongly in individual freedom ever to go far as a socialist. He distrusted the power of the state, and his reason for favoring producers' cooperatives was not to exalt the laboring class, but to assure the individual worker the fruits of his labor.

Mill's chief contribution to economics was his collection and systemization of its literature. His major two-volume work, the *Principles of Political Economy*, published in 1848, was considered to be a masterful synthesis of post-Ricardian economic writings. The book offered a calm prescription for peaceful progress and served as a standard text in economics for several decades. It is a noteworthy coincidence that in the same year, an incendiary pamphlet entitled the *Communist Manifesto* was published by a then relatively unknown prophet of socialism, Karl Marx, whose ideas ultimately shook the world.

As for Mill himself, few individuals were ever held in higher esteem. Like the great and beloved Greek philosopher Plato of some 2,200 years earlier, Mill was a selfless man with a gentle, kind, and reasonable manner that endeared him to everyone. He was regarded with the deepest affection and respect—indeed, he was almost worshiped—by his contemporaries throughout the world. And like Plato, when he died an entire nation mourned his passing.

รูปที่ 8.1 แสดงความต้องการตอบแทนกัน

- ให้เส้นตั้ง OC วัดปริมาณของเสื้อผ้าตัดทำโดยอังกฤษ
 OL เส้นนอนวัดผ้าลินินทอโดยเยอรมนี
 OG เส้นความต้องการผลิตผ้าลินินของเยอรมนี
 OE เส้นความต้องการผลิตเสื้อผ้าของอังกฤษ
- เส้น OG และ OE จึงเป็นเส้นความต้องการตอบแทนกันของ 2 ประเทศ
 กล่าวคือ เยอรมนีผลิตผ้าลินิน อังกฤษผลิตเสื้อผ้าส่งไปแลกเปลี่ยน
 หรือซื้อขายกันเป็นการตอบแทนไม่มีการเอาเปรียบ ส่งไปขายแต่
 ประเทศเดียวในราคาที่ตกลงกัน
- OP₁ เป็นราคาขายลินินไปให้อังกฤษ ถูกที่สุด
 OP เป็นราคาขายลินินแพงขึ้นไปให้อังกฤษ
 OP₂ เป็นราคาขายลินินแพงขึ้นไปอีกไปให้อังกฤษ

เป็นตรงข้ามกับอังกฤษ ผลิตเสื้อผ้า

OP_1 เป็นราคาขายเสื้อผ้าไปให้เยอรมนีแพงที่สุด

OP เป็นราคาขายเสื้อผ้าไปให้เยอรมนีถูกลงมา

OP_2 เป็นราคาขายเสื้อผ้าไปให้เยอรมนีถูกที่สุด

การค้าระหว่างอังกฤษกับเยอรมนี ในสินค้า 2 อย่างดังกล่าว เป็นความต้องการตอบสนองกันตรงที่ OG และ OE ตัดกันคือที่ F หรือเป็นสมดุลงพอใจทั้ง 2 ฝ่าย ในราคา OP โดยอังกฤษผลิตเสื้อผ้าขึ้นขาย OC_0 เยอรมนีผลิตสินค้านขึ้นขาย OL_0

จะเป็นความต้องการตอบสนองไม่ตรงกัน คือเกิดความไม่สมดุล เมื่อเยอรมนีผลิตผ้าขึ้นขายปริมาณ OL_1 ในราคา OA และอังกฤษผลิตเสื้อผ้าขึ้นขาย BL_1 ในราคา OB จึงต้องหาทางปรับให้เกิดสมดุล มาอยู่ที่ F ในราคา OF ผลิตสินค้าน OL_0 และเสื้อผ้า OC_0 จึงจะไม่ได้เปรียบเสียเปรียบกัน มีอัตราแลกเปลี่ยนสินค้า (terms of trade) เท่ากับ 1 คือ มูลค่าสินค้าของทั้ง 2 ประเทศสมดุล ประเทศทั้ง 2 เกิดความพอใจในผลตอบสนองกันและกันดี

การค้าเสรี (free trade) และการคุ้มครองการค้า (protectionism)

การค้าเสรีเป็นหลักสำคัญทางเศรษฐศาสตร์ ของสำนักคลาสสิก ตามนโยบายปล่อยให้เป็นไปเองโดยรัฐบาลไม่เข้าแทรกแซง ทฤษฎีต้นทุนเปรียบเทียบของ Ricardo ก็สนับสนุนให้มีการค้าเสรี ซึ่งตรงข้ามกับการคุ้มครองการค้า การค้าเสรีแม้จะไม่มีอยู่แท้จริง ประเทศต่าง ๆ ก็พยายามจะให้มีมากขึ้น จึงมีการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจขึ้น

มีการคุ้มครองการค้า เพื่อให้สินค้าในประเทศจำหน่ายออก และตั้งโรงงานอุตสาหกรรมใหม่เพื่อผลิตสินค้าส่งขายอันเป็นทางต่อสู้กับอุตสาหกรรมต่างประเทศที่มันคงแล้ว วิธีการตั้งกำแพงภาษีเป็นอีกวิธีหนึ่งในการคุ้มครองการค้า เพื่อสร้างความเป็นชาตินิยมขึ้น มีผู้มีความเห็นต่าง ๆ คือ

ในเยอรมนี

Friedrich List

List (1789-1846) เป็นบุตรคนงานช่างเย็บหนังชาวเยอรมัน ปี 1819 เขาเป็นหัวหน้าสมาคมโรงงานและพ่อค้าในเยอรมนี

ในต้นศตวรรษที่ 19 เยอรมนียังไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทางเศรษฐกิจและการเมือง สงครามนโปเลียนทำให้เยอรมนีทำสัญญาสงบศึก แบ่งเยอรมนีเป็น 39 มลรัฐ ต่างตั้งตนเป็นเอกเทศทางเศรษฐกิจและการเมือง มีความยุ่งยากในการเก็บภาษีระหว่างมลรัฐ อันเป็นเหตุให้การแลกเปลี่ยนสินค้าลำบาก ภาษีสินค้าเข้าไม่มี สินค้าที่เหลือในอังกฤษจึงส่งไปขายยังเยอรมนีในราคาถูก ทำให้โรงงานอุตสาหกรรมและการค้าของเยอรมนีถูกคุกคาม เพราะไม่สามารถผลิตออกแข่งกับสินค้าจากอังกฤษ ปี 1830 เป็นต้นมา จึงทำให้เยอรมนีกิดได้ในการรวมกันทางเศรษฐกิจและเก็บภาษีอากรแบบเดียวกัน ซึ่ง List สนใจ

List ในเรื่องภาษีคุ้มครอง (protectionism) และขั้นของการพัฒนาเศรษฐกิจ

List ได้แบ่งขั้นการพัฒนาเศรษฐกิจออกเป็น 5 ขั้น คือ

1. ขั้นป่าเถื่อน (barbaric) เก็บผลไม้และล่าสัตว์เป็นอาหารเอง
2. ทุงเลี้ยงสัตว์ (pastoral)
3. เกษตรกรรม (agricultural)
4. เกษตรกรรม-อุตสาหกรรม (agricultural-manufacturing)
5. เกษตรกรรม-อุตสาหกรรม-การค้า (agricultural-manufacturing-commercial)

เขาเห็นว่าการผ่านจากขั้น 1-3 จะไปได้เร็วด้วยการค้าเสรี (free trade) ระหว่างมลรัฐและประเทศ แต่จะผ่านขั้นที่ 4 ไปขั้นที่ 5 จะต้องใช้นโยบายคุ้มครองการค้า (trade protection) เพื่อผลิตขายในประเทศได้มาก ให้ใช้การค้าเสรีอีกเมื่อถึงขั้นที่ 5 เพื่อให้ประเทศอุตสาหกรรมและมีการค้าขายสินค้าได้มากไม่เกิดเศรษฐกิจถดถอย

List เห็นว่ามีเฉพาะอังกฤษที่พัฒนาถึงขั้นที่ 5 ประเทศสหรัฐกำลังฝ่าฟันไปเกือบถึงการที่อังกฤษมีสินค้าเข้าราคาถูกจะกีดกันการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศ ไม่อาจผลิตออกขายแข่งได้ List รู้สึกว่าประเทศพัฒนาถึงขั้นสุดท้ายแล้วได้เปรียบในการแข่งขันกับประเทศที่อยู่ในขั้นการพัฒนาแรก ๆ เขาจึงชอบที่จะให้เยอรมนีซึ่งพัฒนามาเพียงขั้นที่

3 หรือ 4 เท่านั้น เก็บภาษีอากรแบบคุ้มครอง (protective tariff) จนกว่าเยอรมนีจะมีอำนาจทางเศรษฐกิจมากถึงการพัฒนาขั้นที่ 5 เสียก่อน

List รู้สึกว่าการคุ้มครองทางเศรษฐกิจจะเป็นทางที่ให้ประเทศเกิดใหม่ตั้งตัวได้ เขาสนับสนุนนักส่งเสริมการคุ้มครองการค้า เช่น Hamilton และ Henry Carey

List วิจารณ์ลัทธิคลาสสิก

List ได้วิจารณ์ลัทธิคลาสสิกในเรื่อง

1. ลัทธิคลาสสิกถือว่า การค้าเสรีโดยยอมให้แลกเปลี่ยนผลิตผลกันไปมาอย่างเสรีจะเป็นทางเพิ่มความมั่งคั่ง List เห็นว่าไม่เป็นการเพียงพอที่มีการค้าเสรี จะต้องมียังสิ่งอื่นประกอบด้วย เพื่อให้การค้าเสรีเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ยิ่งขึ้น คือ ต้องไม่ทำให้ประชากรว่างงาน และไม่ทำให้อุตสาหกรรมในประเทศไม่พัฒนา ซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจจะไปได้สูงไม่ใช่แต่ความมั่งคั่ง แต่เป็นอำนาจการผลิตที่ทรงพลัง เกิดจากการคุ้มครองการค้า ด้วยการตั้งกำแพงภาษี เก็บอากรขาเข้าสูงแก่สินค้าอุตสาหกรรมที่สั่งจากต่างประเทศ เพื่อปกป้องทรัพยากรของชาติให้มีพอใช้ในอนาคต และเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมตั้งใหม่ (infant industry) เขาคัดค้านการคุ้มครองเกษตร เพราะเป็นเกษตรกรรมสมัยก่อนที่ตั้งตัวแข็งแรงแล้ว และเยอรมนียังต้องการอาหารราคาถูก เพื่อคนงานได้ใช้บริโภค ประกอบกับได้วัตถุดิบราคาถูกจากต่างประเทศด้วย นำมาผลิตเพื่อขยายอุตสาหกรรมการเกษตรให้ขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อขายในประเทศและส่งต่างประเทศ ซึ่งจำเป็นต้องให้การคุ้มครอง

2. Adam Smith และลัทธิคลาสสิก เรียกร้องให้ใช้ลัทธิที่เหมาะสมกับอังกฤษ นำไปใช้เป็นสากลทั่วไปกับประเทศต่าง ๆ List ประนามในเรื่องนี้ เพราะแต่ละประเทศสภาพไม่เหมือนกัน ตั้งอยู่ในแถบร้อน, อบอุ่น, หนาว ย่อมผลิตสินค้าแตกต่างกัน มีความต้องการแตกต่างกัน บางประเทศยังด้อยพัฒนา จะนำลัทธิเดียวกับใช้ในประเทศ พัฒนาเช่นอังกฤษมาใช้ย่อมไม่กลมกลืนกัน ในแถบอากาศอบอุ่น ผู้คนฉลาดและร่างกายแข็งแรง เหมาะกับการมีโรงงานอุตสาหกรรม ให้มีการค้าเสรี ในแถบร้อนให้มีการค้าเสรี และผลิตสินค้าที่เหมาะสมกับดินฟ้าอากาศร้อน แล้วนำมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าอุตสาหกรรม List พบสิ่งนี้เป็นจริงในการแบ่งงานกันทำระหว่างประเทศ เป็นการผิดหลักธรรมชาติ ถ้าประเทศในแถบร้อนพยายามจะมีโรงงานอุตสาหกรรม จนกลายเป็นประเทศพัฒนา ประเทศในแถบร้อนจึง

ยังต้องอาศัยประเทศในแถบอบอุ่น แต่ด้วยการแข่งขันระหว่างประเทศอุตสาหกรรมทำให้สินค้าอุตสาหกรรมราคาถูก จะป้องกันประเทศใดประเทศหนึ่งไม่ให้เอาเปรียบเพราะตนชนะและเหนือกว่าประเทศในแถบร้อนที่ด้อยพัฒนาและอ่อนแอกว่า อย่างไรก็ตาม ในอนาคตข้างหน้าประเทศอุตสาหกรรมพัฒนาถึงขั้นที่ 4 หรือที่ 5 ควรนำเอาอุตสาหกรรมบางอย่างไปไว้ในประเทศด้อยพัฒนา แม้ระยะแรกจะขาดทุน และผิดหลักธรรมชาติอยู่บ้างก็ตาม เพราะจุดหมายทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปเพื่อพัฒนาประเทศและเพิ่มอำนาจทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมเป็นพลังทางสังคมที่ช่วยปรับปรุงแรงงานและทุนให้ดีขึ้น

3. Adam Smith เห็นว่าผลประโยชน์ของเอกชนเข้ากันได้กับผลประโยชน์ส่วนรวม List ปฏิเสธโดยได้เถียงว่า ผลประโยชน์ของเอกชนในชุมชนไม่จำเป็นต้องนำไปสู่ส่วนดีสูงสุดของทั้งหมด ตัวอย่างเช่นเอกชนคนหนึ่งอาจร่ำรวยจากการประหยัด (ผลประโยชน์ของเอกชน) แต่ถ้าทั้งประเทศเป็นไปอย่างคน ๆ นั้น ก็จะไม่มีการบริโภคและไม่มีการอุดหนุนซื้อสินค้าจากอุตสาหกรรมนั้น อีกตัวอย่างหนึ่งประเทศหนึ่งอาจลำบาก เพราะไม่มีโรงงานอุตสาหกรรมผลิตสินค้าเอง แต่บางคนในประเทศนั้นอาจร่ำรวยจากการส่งสินค้าต่างประเทศเข้ามาขาย

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติจนเป็นประเทศเจริญพัฒนา เป็นผลจากการพัฒนาที่ล่วงมา ย่อมเป็นผลดีแก่คนหนึ่งที่ได้ผลประโยชน์ แต่ผลประโยชน์ของเขาควรนำไปสู่ความเจริญพัฒนานั้นยิ่งขึ้น อันเป็นส่วนดีสูงสุดของประเทศ

Adam Muller ชาวเยอรมนีอีกคนหนึ่ง ที่เห็นด้วยกับการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศเมื่อเห็นจำเป็น เขาคัดค้านลัทธิคลาสสิกหรือความคิดของ Smith ที่ควรให้มีการค้าเสรี เขาเป็นผู้สนับสนุนการวางแผนเศรษฐกิจ และเยอรมนีควรเป็นชาตินิยม

ในสหรัฐอเมริกา

Alexander Hamilton (1757-1804) รัฐมนตรีคลังคนแรกของสหรัฐอเมริกาซึ่งถือเป็นประเทศใหม่ในขณะนั้น เขารับผิดชอบปัญหาทางเศรษฐกิจ เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และการงบประมาณของสหรัฐที่จะเสนอต่อรัฐสภา สหรัฐมีทางผลิตสินค้าใหม่ออก เพื่อคนอเมริกันใช้ ตลาดภาคในประเทศจึงมีความสำคัญ สหรัฐไม่ควรมีข้อจำกัดการส่งสินค้าออกขายต่างประเทศ เพื่อขายสินค้าที่ผลิตขึ้นได้จำนวนมาก รัฐบาลควรตั้งกำแพงภาษี จนกว่าอุตสาหกรรมใหม่ (infant industries) นั้นมีเวลาปรับตัวเข้ากับสภาพธุรกิจของประเทศ สามารถขายได้มากในตลาดภายในประเทศ

และควรคำนึงอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ที่ผลิตสินค้าที่ต้องการของประชาชน การที่จะให้ความคุ้มครองอุตสาหกรรมใด ควรวิเคราะห์วิจัยดูก่อนว่า

- (1) รัฐบาลควรให้การอุดหนุนเพียงใด
- (2) สินค้าที่จะผลิตนั้น มีผู้ต้องการซื้อจำนวนมากไหม
- (3) เป็นอุตสาหกรรมใช้ในการทหาร เพื่อประโยชน์แก่การป้องกันประเทศไหม

Henry C. Carey เป็นนักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกัน ที่สนับสนุนการคุ้มครองการค้า ข้อเขียนของเขาค้นของ Hamilton และ List เขาเห็นว่าอุตสาหกรรมเป็นที่เกิดของความเจริญ และทำให้สังคมมีสภาพดีขึ้น ส่วนเกษตรกรรม ทำให้พลเมืองกึ่งป่าเถื่อน เขาเชื่อว่าเกษตรกรรมที่ไม่มีตลาดอยู่ใกล้จะไปไม่รอด เพราะค่าขนส่งจากแหล่งผลิตไปยังตลาดไกลไปแล้วจะทำให้เกษตรกรไม่มีกำไร แต่ด้วยการช่วยเหลือคุ้มครองของรัฐบาล จัดพลเมืองให้รวมกลุ่มอยู่ใกล้กัน ช่วยกันรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่าของชาวอเมริกัน โดยนำมาซื้อขายเฉพาะในประเทศแล้วจะดีกว่า ประโยชน์ของการคุ้มครองการค้า เช่น ทำให้เกิดอาชีพแปลกออกไปและมีจำนวนเพิ่มขึ้น ในสหรัฐ เกิดการร่วมมือและการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันระหว่างพลเมือง เขาตำหนิการขายผลิตผลทางเกษตรและวัตถุดิบไปต่างประเทศจะเป็นการนำเอาดินที่มีคุณภาพดีหนีไปจากสหรัฐอเมริกา และทำให้ชาวอเมริกันยากจน แต่ถ้าผลิตผลนั้นขายในประเทศ ผลิตผลนั้นจะกลับคืนมาเป็นปุ๋ยแก่ดิน

Simon N. Patten เป็นศาสตราจารย์วิชาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย เห็นว่าประเทศสหรัฐควรมีการคุ้มครองการค้า รวมถึงคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ เพราะการค้าต่างประเทศจะได้ผลดีต้องอาศัยอุตสาหกรรมภายในประเทศ ที่สามารถผลิตสินค้าส่งขายต่างประเทศได้ อันเป็นที่มาของรายได้ที่สำคัญแก่ประเทศ การส่งทรัพยากรธรรมชาติออกไปขายต่างประเทศอาจทำให้ดินหมดความสมบูรณ์และแรธาตุมีค่าหมดลง ดังประวัติศาสตร์ของสหรัฐแสดงให้เห็นเป็นอย่างดี คือ ในรัฐตอนใต้ที่ซึ่งปลูกฝ้าย และส่งเป็นสินค้าออกมากทำให้ดินเลวลง (คล้าย Carey) เขาเห็นควรคุ้มครอง อุตสาหกรรมเกิดใหม่ (infant industries) โดยมีเหตุผลว่า เพื่อให้เศรษฐกิจรอดหน้าไม่เลิกล้มเพราะต้องแข่งขันกับอุตสาหกรรมชนิดเดียวกันในต่างประเทศ การคุ้มครองนี้ให้รวมทั้งการตั้งกำแพงภาษีไม่ให้สินค้าจากต่างประเทศเข้ามาขายแข่งขันด้วย

คำถามท้ายบทที่ 8

1. จงเล่าถึง การค้าในสมัยฟิวดัล (Feudalism) ในอังกฤษจนทำให้เกิดลัทธิพาณิชย์นิยม?
2. Thomas Mun ได้ชมเชยการค้าระหว่างประเทศไว้อย่างไร?
3. จงกล่าวถึงคำวิจารณ์ของ Dudley North เรื่อง
 1. การค้าภายในประเทศ และการค้าต่างประเทศ
 2. ความมั่งคั่งและเงินตรา
4. จงเล่าถึงคำวิจารณ์แสดงความไม่พอใจการค้ากับต่างประเทศ ที่รัฐควบคุมของบุคคลต่อไปนี้
 1. Roger Coke
 2. Nicolas Barbon
 3. Charles Davenant
5. ลัทธิ Colbert ในฝรั่งเศสตั้งขึ้นเพื่ออะไร? นำความเสียหายมาสู่ฝรั่งเศสอย่างไรบ้าง?
6. จงกล่าวถึงคำวิจารณ์ในเรื่องการค้าภายในประเทศและการค้าต่างประเทศของ
 1. Quesney and Turgot
 2. Adam Smith
7. David Hume ได้อธิบายถึงเรื่องการปรับตัวของราคา เมื่อเงินตราไหลเข้าประเทศ เงินพ้อเงินแพง และประสบการณ์ของเขาที่ได้รับจากอังกฤษ ไว้อย่างไร?
8. จงเล่าถึงคำอธิบายของ Ricardo เรื่องทฤษฎีต้นทุนเปรียบเทียบหรือประโยชน์เปรียบเทียบในการค้าระหว่างประเทศ? ยกตัวอย่างประกอบ
9. J.S. Mill กล่าวถึงเรื่องต่อไปนี้ไว้อย่างไร
 1. อัตราการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศ (Terms of trade)
 2. ความต้องการตอบแทนกัน (reciprocal demand)
10. การค้าเสรี คืออะไร? ต่างกับการคุ้มครองการค้าอย่างไร? สำนักคลาสสิกเห็นด้วยกับการค้าแบบไหน?
11. List ได้แบ่งขั้นของการพัฒนาเศรษฐกิจไว้อย่างไร? ขั้นใดควรใช้การค้าแบบเสรีหรือแบบคุ้มครองการค้า?
12. List วิจารณ์การคุ้มครองการค้าและการค้าเสรีอย่างไร?

13. บุคคลต่อไปนี้วิจารณ์การคุ้มครองการค้าอย่างไร?

1. Hamilton
2. Henry C. Carey
3. Simon N. Patten